

листа. Слѣдъ листата израстватъ тънки клончета, а на клончетата израстватъ пакъ листа и става малко дръвче. Долното коренче и то пуца малки коренчета, а тѣзи пъкъ коренчета пуцатъ още по малки, които приличатъ на конци. Тѣ иматъ на върхътъ си по една брадавичка, съ която смучатъ сокъ отъ земята и хранятъ цѣлото дръвче. На другата година дръвчето става по-голѣмо, а слѣдъ три — четири години става голѣма ябълка; но не каквато е нашата, а дива, кмелица.“

— „Че каква е дивата ябълка? не давали таквизи ябълки, както нашата“?, попитала Станка.

— „Не тя дава дрѣбни и кисели ябълки. А за да стане хубава ябълка както нашата, още до като е малка, хората ѝ отрѣзватъ отъ стеблото съ остъръ ножъ и разрѣзватъ на кръстъ отгорѣ стеблото съ ножа. Послѣ отрѣзватъ отъ нѣкоя хубава ябълка четири клончета, изострѣватъ ги на дебелия край и ги пнхватъ въ разцѣпеното близо до кората на стеблото. Слѣдъ това завързватъ дръвчето отгорѣ съ дрина, или кори. Тѣзи малки клончета отъ хубавата ябълка слѣдъ врѣме се зарастватъ за дивата и пуцатъ малки листа и клончета и малко по малко става голѣма ябълка.“

— „Тогава хайде да си посѣемъ една ябълка“, казала Станка.

— „Да си посѣемъ, казалъ Стефанчо, но ще трѣба да си изберемъ узрѣло сѣме“?

— „А по що ще се познава узрѣлото сѣме“?

— „По товъ, че то е съвсѣмъ черно и твърдо.“

Тогава Стефанчо разрѣзалъ една узрѣла ябълка, из-